

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- apmierināt prasījumus, kurus pirmajā instancē ir norādījuši apelācijas sūdzības iesniedzēji prasībā lietā T-580/16;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas vairākas kļūdas tiesību piemērošanā un ir sagrozīti fakti.

Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un sagrozījusi faktus, noraidot izglītības izmaksu jēdziena Savienības tiesību sistēmā autonomo un vienveidīgo interpretāciju un padarot šo jēdzienu atkarīgu no tā nozīmes dažādās ierēdņa dzīvesvietas valsts izglītības sistēmās, ņemot vērā izmaksu raksturu un bērnu intereses.

Atbilstoši Tiesas judikatūrai gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzīgas attieksmes principa izriet, ka tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību, parasti visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā tiesību normas kontekstu un attiecīgā regulējuma mērķi (spriedums, 2015. gada 15. oktobris, *Axa Belgium*, C-494/14, EU:C:2015:692).

Turklāt Vispārējās tiesas secinājums, kas izklāstīts apstrīdētā lēmuma 47. punktā, nav saskanīgs un ar to nav ievērota judikatūra par iepriekšējas administratīvas sūdzības un prasības saskaņotību.

Apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, nespriežot par vienlīdzīgas attieksmes principa un Pamattiesību hartas 22. panta pārkāpumu, kurš tomēr tika norādīts minētajā tiesā.

Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka, izvērtējot trīs atsevišķos apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumus pārāk īsi, Vispārējā tiesa ir izdarījusi secinājumus, kas nav ne tiesiski, ne faktiski pamatoti.

Apelācijas sūdzība, ko 2017. gada 17. jūlijā *Enercon GmbH* iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2017. gada 3. maija spriedumu lietā T-36/16 *Enercon/EUIPO*

(Lieta C-433/17 P)

(2017/C 412/21)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Enercon GmbH (pārstāvji – R. Böhm, advokāts, M. Silverleaf, QC)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs, Gamesa Eólica, SL

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-36/16;
- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-245/12;
- nodot lietu atpakaļ *EUIPO* ar norādi pieņemt Apelācijas pirmās padomes lēmumu lietā R 260/2011-1 un noraidīt *Gamesa* pieteikumu par attiecīgās reģistrācijas atcelšanu;
- piespriest atbildētājam pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ar pārsūdzēto spriedumu lietā T-36/16 tiek pārkāpts Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts un/vai 52. panta 1. punkta a) apakšpunkts un ka Vispārējā tiesā ir pieļauti procesa pārkāpumi šādu iemeslu dēļ:

1. Vispārējā tiesa ir kļūdaini atzinusi, ka attiecīgās preču zīmes reģistrācijai trūkst prasītā raksturīgā atšķirtspēja, lai to varētu reģistrēt, un tas ir pretēji Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktam. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
2. Pirmā kļūda tiesību piemērošanā ir pieļauta tādējādi, ka pieteikuma veidlapā preču zīmes apzīmējums kā krāsu preču zīme tika uzskatīts par tādu, kas nosaka preču zīmes raksturu no tiesību viedokļa un līdz ar to ietekmē tās raksturīgās atšķirtspējas vērtējumu. Vispārējai tiesai esot vajadzējis nospriest, ka pieteikuma veidlapā preču zīmes apzīmējums kā krāsu preču zīme tiek veikts tikai *EUIPO* administratīvās ērtības labad, bet tā nav kvalifikācija no tiesību viedokļa. Līdz ar to Vispārējai tiesai, nosakot reģistrējamās preču zīmes raksturu, esot vajadzējis ņemt vērā ne tikai preču zīmes apzīmējumu veidlapā, bet arī visas pieteikuma veidlapas saturu, it īpaši kopā ar pieteikumu veidlapu iesniegto preču zīmes attēlu. Preču zīmes attēlā pieteikuma veidlapā ir redzama grafiska preču zīme, kurai ir tajā redzamās raksturīgās īpašības.
3. Vispārējai tiesai bijis jāņem vērā arī reģistrētās preču zīmes forma, it īpaši tas, kā tā raksturota reģistrācijas apliecībā, ko *EUIPO* izsniedzis par preču zīmes reģistrāciju. Reģistrācijas apliecība ir reģistra dokuments, kurā ir noteikta reģistrētās preču zīmes forma, un tiesai, nosakot reģistrētās preču zīmes raksturu, šis dokuments esot bijis jāņem vērā kā noteicošs. Ja pareizi saprot reģistrācijas apliecības saturu, top skaidrs, ka preču zīme ir reģistrētā kā grafiska preču zīme tādā formā, kāda ir norādīta ar pieteikuma veidlapu iesniegtajā attēlā. Neņemot to vērā, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
4. Otrā kļūda tiesību piemērošanā un procesa pārkāpums rodams atteikumā saņemt informāciju, kas ir vajadzīga, lai saprastu attiecīgās preču zīmes reģistrācijas apliecības saturu. Runa ir par Pasaules Intelektuālā īpašuma organizācijas biroja publikāciju ST.60, kurā ir izskaidrota tādu INID kodu nozīme, kas visā pasaulē tiek izmantoti intelektuālā īpašuma biroju, tostarp *EUIPO*, izsniegtajās reģistrācijas apliecībās saistībā ar apliecības ierakstu veidu un nozīmi. INID kodu nozīmi var vienīgi noskaidrot, atsaucoties uz publikāciju ST.60 vai līdzvērtīgu atsauces materiālu, bet reģistrācijas apliecību saturu var vienīgi noskaidrot, atsaucoties uz tajā ietverto INID kodu nozīmi. Vispārējā tiesa šādas informācijas avotu nepareizi uzskatījusi par pierādījumu un līdz ar to kļūdaini atteikusies pieņemt dokumentu vai tajā ietverto informāciju, lai gan tas patiesībā ir vārdnīcai līdzvērtīgs juridisks teksts. Ja Vispārējā tiesa būtu ņēmusi vērā tai piedāvātos interpretācijas instrumentus, tā būtu novērtējusi, ka reģistrācijas apliecība attiecas uz grafisku preču zīmi, kas ietver reģistrācijas pieteikuma veidlapā norādīto attēlu. Agrāk *EUIPO* Apelācijas pirmā padome šādu preču zīmi ir pareizi atzinusi par tādu, kurai ir vajadzīgā atšķirtspēja, lai to varētu reģistrēt, un Vispārējai tiesai esot vajadzējis nolemt tāpat.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 22. augustā iesniedza *Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu* (Polija) – HR

(Lieta C-512/17)

(2017/C 412/22)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

Pamatlietas puses

Prasītāja: HR